

Man vil af den høstrykte Liste se, hvad Hjemmeindtægten for alle disse Embeder ved sidste Besættelse har været anslaaet til, og tillige hvad den aarligt faktisk er udbragt til for Sordernes Vedkommende.

Og det vil da deraf ses, at igjennem en lang Række have de fleste af Embederne haft en større, i flere Tilfælde endog en meget betydelig større Indtægt end den normerede Løn. Under de opadgaende Konjunkturer tænkte Ingen paa at forandre dette Forhold, og selv nu have de fleste Embeder gjennem Sordtilliggende en større Løn end normeret, hvorfor disse Embedsmænd selvfølgelig ikke kunne ønske Forandring.

Kravet om Forandring i Retning af Lovforslagets Bestemmelser hidrører selvfølgelig fra de Embeder, hvor de for Sordbrugerne nuværende vigende Konjunkturer have bragt Embedsindtægterne ned under den normerede faste Løn, og for enkelte af disse Embeder maa det erkjendes, at det er betydelige Beløb, hvorom det dreier sig (saaledes Randers, Stege m. fl., hvorimod Roskilde, der nu har en Mindreindtægt af c. 400 Kr., i mange Aar havde en Merindtægt af 4 à 5,000 Kr.).

Men fordi Konjunkturerne vige og, navnlig for de med Landets Stattebyrde stærkt belastede Sordbrugere, have bragt Indtægterne ned til et saadant Lavmaal, at det for de Allerfleste gjælder en vedvarende Kamp for Tilværelsen som Sordbrugere, synes det ubilligt, at de Embedsmænd, der som saadanne have Sordbrug, skulle kunne forlange at faae vigende Konjunkturer godtgjorte med forøget fast Løn, saa meget mere som den faste Løn, de i Forveien have, jo netop ved de vigende Konjunkturer har faaet forøget Kjøbeevne.

Naar Udvalget alligevel gjør en Indstilling, der gaar i Retning af Lovforslagets Hensigt, da har det været ledet af den Bestræbning, at det i Almindelighed maa siges at være uheldigt at lønne Embedsmænd, der

ifølge deres Stilling ikke kunne antages at forstaa sig paa Sordbrug, med Embeds-jorder, ligesom de paagjældende Sorder ofte lide ved slet Behandling og ikke komme Samfundet til Nytte i den Grad som, naar de vare i fri Mands Haand.

Udvalget tilraader derfor, at disse Sorder søges afhændede fra Embederne enten, hvor de tilhøre Staten, ved Salg eller, hvor de tilhøre Kommunerne, ved Overdragelse til disse ved en i Mindelighed fastsat Pris, og hvor Eiendomsretten er tvivlsom, da ved mindelig og fra Statens Side billig Smødekønnen og Overenskomst med Kommunen eller ved direkte Bortfor-pagtning paa længere Aaremaal, og indstiller, at

Lovforslaget affattes saaledes:

„De Bestemmelser, som indeholdes i Lov om Lønninger for Retsbetjent- og Magistrats-Embeder af 1ste Juli 1870 § 2 forandres, forsaavidt angaar de Embederne tillagte Sorder, saaledes:

Indtægten af de nævnte Sorder skal for de Embeders Vedkommende, som besættets efter denne Lovs Træden i Kraft, ikke længer komme til Afdrag i Embedets Pengeløn, men gaar ind i Statskassen.

De af de nævnte Embedsjorder, der tilhøre Staten, blive, forsaavidt de ikke bortfælges, at overdrage i Brug til Fordel for Statskassen. De Embedsjorder, der bevisligt tilhøre Kommuner, overdrages vedkommende Kommune imod at denne, saa længe de kommunale Forretninger ikke ere udfulte fra vedkommende Embede, tilvarer Staten 4 pCt. aarlig af det Beløb, hvortil Sorderne ansættes ved Taxation. Disse Kommuner ikke at modtage Sorderne paa ansøgte Vilkaar, blive de at overdrage i Brug til andre til Fordel for Statskassen. De Embedsjorder, med Hensyn til hvilke Eiendomsforholdet er omtvistet, blive ligeledes, indtil Spørgsmaalet om Eiendomsretten er afgjort, at overdrage i Brug til Fordel for Statskassen. Indtægten af de Embedsjorder, der ere erhvervede for Embedet ved en af nuværende eller tidligere Embedsmænd amortiseret Kjøbesum, tilfalde